

Моятъ предишенъ гостъ, непознатиятъ, съ малкитъ миши очи и маникюрени нокти пристъпи въ стаята. Спрѣ. Огледа се, подсмихна се болно и кротко и сякашъ за извинение каза:

— Отъ нѣколко дни приближавамъ вратата ви и не смѣя да влѣза. Вий тѣй много ме отчайвате.

Погледътъ му падна върху писалището. Той се прекъсна. Смръщи чело и недоволенъ седна въ най-близкото кресло.

Азъ го разбрахъ. Предчувствието, че ще започне отново играта съ своитѣ съвети ме ожесточи.

Приближихъ го и почти грубо казахъ:

— Мога ли да знамъ, на какво дълга днешното ви посещение и дали ще престанете да се държите тѣй съ мене?

Той повдигна очи, изгледа ме продължително и махна рѣка:

— Оставете!

После, сякашъ въпроса ми не го засегна, съ почти убитъ гласъ добави:

— Не мислѣхъ, че смъртъта на приятеля ви не ще ви поучи.

Вторачихъ очи въ непознатия. Почти забравихъ оскърбителнитѣ думи, които мислѣхъ да кажа. За-сѣгаше ли смъртъта на моя приятель тоя човѣкъ, та вече втори пѣтъ заговорва за нея?

Гостътъ продължи:

— Когато едно дѣло иска жертви, трѣбва да му се дадатъ. Но ако, въпрѣки жертвитѣ, отъ дѣлото не излѣзе нищо, казватъ, че сж отишли напраздно.